

Fins a la data el dret a la intimitat del treballador dins de l'àmbit de la seva empresa i la potestat de direcció de l'empresari davant els seus empleats i a la vegada els mitjans que aquest posa al seu abast, ha constituït jurídicament una fricció constant dels dos drets, on els jutjadors nacionals han emès sentències diametralment oposades, sortint guanyador en uns casos el dret a la intimitat del treballador i en d'altres la potestat directiva de l'empresari.

Aquesta realitat ha arribat al Tribunal Suprem que en data 26 de setembre del 2007 emet una sentència que suposa les següents novetats:

- 1.- l'ordinador no pot considerar-se com un efecte personal del treballador, sinó com una eina de treball propietat de l'empresa (article 18 Estatut dels Treballadors)
- 2.- derivat del primer punt, els controls dels empresaris davant els mitjans informàtics posats a disposició del treballador, s'enquadren perfectament dins dels poders de direcció i control de l'activitat reconeguts a l'empresari (article 20.3 Estatut dels Treballadors)
- 3.- si l'empresari tolera l'ús personal dels mitjans informàtics, genera una expectativa de confidencialitat, on hi podria haver un espai íntim i personal
- 4.- d'acord amb la bona fe, l'empresari ha d'establir prèviament unes regles d'ús dels mitjans i informar els treballadors que existirà un control i de les mesures que s'aplicaran en ordre comprovar el correcte ús, ja sigui per a prohibicions absolutes o relatives.

En darrer lloc i de forma merament informativa, recomanem l'anàlisi jurídic del Magistrat Don Joaquin Huelin Martínez De Velasco en el seu vot particular de la sentència, considerant que d'ofici el Suprem s'hauria hagut de dirigir al Tribunal de Justícia de la Comunitat, per plantejar una qüestió prejudicial i aclarir en especial l'abast de l'article 2, lletra b) de la Directiva 95/46, sobre el concepte de fitxers, entre altres.